

кога нѣма да имашъ щастие. Да изпълниме божията воля. Ако си намѣришъ друга годѣница, ако обикнешъ друга, — богъ да е съ тебе, Петаръ Андрѣвичъ: а пакъ азъ послѣ два месѣца ви . . . Тукъ тя вече заплака и остави ма. Мене са искаше да ида слѣдъ нея въ стаята ѝ, но осѣцахъ, че не мога да владѣя себѣ си и отидохъ дома си.

Азъ сѣдѣхъ наведенъ съ дълбока грижа на сърцето; но изведнашъ влѣзе Савеличъ и прекъсна моите размишления. «Ето, господарю, каза той, като ми подаваше единъ исписанъ листъ хартия. — Поглѣдайте писалъ ли съмъ азъ на баща ви за тие работи и мислил ли съмъ да скарамъ синѣтъ съ бащата». Азъ земахъ хартията изъ ръцете му. Това бѣше отговоръ, който Савеличъ бѣше написалъ на приѣтото отъ баща ми писмо. Ето го отъ край до край:

«Господарю Андрѣя Петровичъ, милостиви нашъ баща!

Милостивото ви писмо азъ приѣхъ, въ което заповѣдашъ да са сѣрдишъ мене, на твоятъ рабъ, че трѣбало да ма е срамъ да не изпълнявамъ вашите господарски заповѣди. Азъ не съмъ старо куче, а вѣренъ вашъ слуга: господарските ваши заповѣди слушамъ и слугувамъ ви отъ съ сѣрце, както съмъ ви слугувалъ до сега до бѣли косми. За раната на Петра Андрѣвича азъ ви не писахъ нищо, защото са боѣхъ да ви не уплаша напразно. И безъ това са чува, че господарката, нашата майка Авдотия Василиевна, е болна само отъ уплашване! Азъ ща да мола бога за нейното здравие. Петаръ Андрѣвичъ бѣше раненъ подъ дѣсното рамо, въ гърдите, подъ самото кокалче, дълбоко два пѣрста, и лѣжа той въ кѣщата на командантиятъ, дѣто го донесохме отъ брѣгътъ; а дѣчи го тукашниятъ